

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa T. S.

przeciwko W. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 grudnia 2008 r.,

na skutek skargi pozwanej o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 14 stycznia 2008 r., sygn. akt II Ca (...),

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać między innymi uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaganie jest spełnione jeżeli skarżący złoży oświadczenie, że szkoda wystąpiła, wskaże jej rodzaj i rozmiar oraz wykaże, że jest ona następstwem wydania zaskarżonego orzeczenia, a także powoła lub przedstawi dowody albo inne środki uwiarygodniające jego twierdzenia w tym przedmiocie (porównaj między innymi postanowienie z dnia 11 sierpnia 2005 r. III CNP 4/05, OSNC 2006/1/16). Rozpoznawana skarga nie spełnia tego wymagania bowiem nie wskazano w niej rodzaju i sposobu wyliczenia szkody ani jej związku z wydaniem zaskarżonego

orzeczenia, jak również dowodów uprawdopodobniających powstanie szkody w związku z wydaniem zaskarżonego orzeczenia. Załączone do skargi zawiadomienia o wszczęciu egzekucji komorniczej nie są środkami dowodowymi, przy pomocy których można uprawdopodobnić istnienie związku przyczynowego między wydaniem zaskarżonego orzeczenia, a wskazaną przez skarżącą szkodą.

Nie zostało też spełnione wymaganie określone w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Jak wskazał Sąd Najwyższy między innymi w orzeczeniu z dnia 17 sierpnia 2005 r. I CNP 5/05 (OSNC 2006/1/17), wymaganie to jest spełnione, jeżeli skarżący w wyodrębnionym wywodzie prawnym dokona analizy prawnej w zakresie możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych. Dlatego nie jest wystarczające ograniczenie się do stwierdzenia, jak uczyniła to skarżąca, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze skargi o wznowienie postępowania nie jest możliwe z uwagi na brak podstaw, tym bardziej w sytuacji, gdy jednym z zarzutów skargi jest pozbawienie pozwanej prawa do obrony i sprawiedliwego procesu przez odmowę ustanowienia dla niej pełnomocnika z urzędu przed sądem pierwszej instancji, co w świetle art. 401 pkt 2 k.p.c. stanowi jedną z ustawowych podstaw do żądania wznowienia postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. odrzucił skargę.